

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

'GAZCI KARDEŞLER' DEĞİL!
CAZCI KARDEŞLER

Hansel ve Gretel

CADI AVCILARI

ŞİMDİ
DVD, BAŞ OYNAT DVD
VE 3D BLU-RAY™ DE!

tiglon

GEZİ PARKI DİRENİŞİ'NİN FİLMİNİ KİM ÇEKER?

TARİHİ GÜNLERDEN GEÇTİK, HÂLÂ DA GEÇİYORUZ. 28 MAYIS AKŞAMINDA SIRRİ SÜREYYA ÖNDER VE BİR GRUP ÇEVRE DOSTUNUN GÖĞÜSLERİNİ SİPER EDEREK BAŞLATTIKLARI EYLEM, POLİS MÜDAHALESİNİN DOZU ARTTIKÇA, BİRKAÇ GÜN İÇİNDE YURT ÇAPINA YAYILDI. İKTİDAR OLAN biteni çok basit ele alıp her şeyin bir özgürlük mücadelesinden ibaret olduğunu kavrayabilse, kuşkusuz iş buralara gelmeyecekti. Onun yerine mantık dışı her tür senaryo, muktedirler ve onların yordakçıları tarafından dile getirildi. Bu sırada verilen canlar, yaralanan ve sakat kalan bedenler, örselenen ruhlar herkesi elbette kahretti.

Gezi Parkı'nın iki hafta kadar önce polisin orantısız insafsızlığı eşliğinde boşaltılmasından sonra 'Gezi ruhu'nun kaybolacağını sanan iktidar yanıldı. Tam tersine, o ruh sürekli değişerek, dönüşerek ve yenilenerek tekrar tekrar iktidarın haksız uygulamalarına karşı dikilmeyi sürdürüyor.

İktidar bu olaylara böyle bir final uygun görmüş gibi görünüyor! Fakat bu filmin bir de 'direnişinin kurgusu' versiyonu da olacak. O henüz bitmedi!

Peki gelecekte bu direnişin filmini çekecek yönetmen(ler) nasıl bir final uygun görecekler? Kuşkusuz, bu, yıllar içerisinde ülkemizin izleyeceği rotaya göre değişebilir. Ya giderek özgürlüklerin daraltıldığı devlet öncelikli bir yöne sapacağız ya da dümenimizi her geçen gün demokrasisini bir adım daha ileri götüren bir ülkeye çevireceğiz. Umuyoruz ikincisi olur ve umuyoruz Türkiye'nin tarihinde bir mihenk taşı teşkil edecek bu direnişi gelecekte filmleştirecek sinemacılar ona layık olduğu finali yazarlar.

Biliyorsunuz, ülkesine duyarlı nice sinemacı da bu direnişe omuz verdi. Zeki Demirkubuz'dan İlksen Başarır'a nice yönetmen sesini yükseltti, sokağın sesine tercüman oldu. Kimbilir, Gezi direnişi belki gelecekte şöyle çok yönetmenli bir projenin mizansenine sığar! Belki Sırrı Süreyya Önder'in yapımcılığında, tüm bu direnişe ses ve gönül koymuş tüm sinemacıların bir ucundan tutabileceği bir projeye imza atılır!

Evet, Gezi ruhu hâlâ parkları, cadde ve sokakları, ev ve işyerlerini dolaşmaya devam ediyor. Daha da devam edecek çünkü 'geriye dönüş' eşyanın tabiatına ters! Artık herkes empatiyi, dinlemeyi, anlamayı öğrendi. Bilmeyenlerin de öğreneceği günler gelecektir! Fakat şunu da söyleyelim, yukarıda bahsettiğimiz film bir gün çekilecek olursa, bilet kuyruğunun en başında bir yerlerde Arka Pencere'yi de göreceksiniz!

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAC oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcyalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** TUNCA ARSLAN, OLAN ÖZYURT, ŞENAY AYDEMİR,

İLHAN YURTSEVER, ÇAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK, KAAAN KARŞAN, SERDAR KÖKÇEOĞLU **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Kayıp Umutlar (Promised Land); Baldan Acı (More Than Honey); Dünya - Yeni Bir Başlangıç (After Earth); Hayalet Öğrenciler (Promoción Fantasma); Dehşet Kaseti (V/H/S/2); Aşk Taktikleri (La Stratégie De La Poussette); Ölüm Kapanı (Mi-Hwak-In-Dong-Yeong-Sang).

21 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

22 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, sayıları hızla artan sinema bloglarının yarar ve zararları üzerine kalem oynatıyor bu hafta...

24 AŞKTAN DA ÜSTÜN

John Landis imzalı 'müzikle isyan' başyapıtı: "Cazcı Kardeşler" (The Blues Brothers)... Okan Arpaç imzasıyla.

26 ESRAR PERDESİ

Haftanın filmlerinden "Kayıp Umutlar" vesilesiyle Gus Van Sant sinemasını merceğe aldık... Murat Özer imzasıyla.

32 AİLE OYUNU

Hansel Ve Gretel: Cadı Avcıları (Hansel & Gretel: Witch Hunters); Canavarlar Sofrası.

34 GENÇ VE MASUM

'Kahve ve müzik' bir araya gelince ortaya çıkan film: "Electro-Acoustic Café" ... Serdar Kökçeoğlu imzasıyla.

36 SAPIK

'Direniş'ten yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

KAYIP UMUTLAR

ORİJİNAL ADI Promised Land

YÖNETMEN Gus Van Sant

UYUNCULAR Matt Damon,

Rosemarie DeWitt,

Frances McDormand,

John Krasinski, Hal Holbrook,

Scoot McNairy, Lucas Black

YAPIM 2013 ABD

SÜRE 106 dk.

DAĞITIM Tiglon (Calinos)

**“KAYIP UMUTLAR”IN
BİRÇOK SORUNU VAR.
ÖNCELİKLE FİLMİN,
DOĞADA AĞIR
TAHRİBATA YOL AÇACAK
DOĞALGAZ ARAMA VE
ÇIKARMA YÖNTEMİNE
ODAKLANDIĞINI
SÖYLEMEK ZOR.**

BİLİNC YA DA TANIKLIK KARŞILAŞTIĞIMIZ OLAYLARI YORUMLAMA VE ALGILAMADAKİ DERİNLİĞİMİZİ DE FARKLI NOKTALARA TAŞIYOR HIÇ KUŞKU YOK KI. SONUÇTA, ON YIL ÖNCE İZLEYİP BEĞENMEDİĞİMİZ FİLMİ ŞİMDİ İZLEDİĞİMİZDE

bambaşka bir noktadan bağlanabiliyoruz ya da o zaman sevdiğimiz bir filmi vasat bulabiliyoruz. Filmlerle, kitaplarla, insanlarla ve çevremizle kurduğumuz her ilişki, bilincimizi yeniden şekillendiriyor; karşılaştığımız durum ve olaylar karşısındaki tavrımızı yeni noktalara taşıyor.

Bu girişi yaptık çünkü, Gus Van Sant imzalı “Kayıp Umurlar”ı 31 Mayıs’tan önce bambaşka bir gözle izleyebildik. Belki yine çok iyi bir film olmadığını düşünecektik ama şimdi gördüğümüz ‘eksiklikleri’ görme fırsatını yakalayamayacaktık. ‘Gezi Parkı’nın bir park meselesi olmadığını, aynı zamanda farklı çıkarları olan iki sınıfı karşı karşıya da getirdiğini; aslında daha iyi bir yaşam hakkını savunanlar ile ‘kesemediği ağacın gölgesini satanlar’ arasındaki çok daha derin tarihsel kökleri olan bir mücadele olduğunu açık, sert, eğlenceli ve hüzünlü bir biçimde öğrenmeseydik ‘çevre’ dediğimiz meselenin sevimli bir hassasiyet olduğuna ikna olabilirdik.

Ama artık öyle olmadığını biliyoruz. Yaşam tarzını savunmanın, daha özgür bir hayat talebinin, buyurganlığa karşı durmanın, ‘ben yaptım oldu’culuğa tepki koymanın bir ağacın yaprağındaki küçük bir hareketle koskoca bir ormana dönüşebileceğini biliyoruz artık. Bir ağacı savunmanın dünyayı savunmak olduğunu öğrendik. İşte bu nedenle Gus Van Sant’ın Matt Damon ve John Krasinski’nin senaryosundan çektiği “Kayıp Umurlar”ın doğa hassasiyetini samimi bulmuyor, dayattığı taşra şirinliğinin sahte bir dünya olduğunu sezebiliyoruz.

Hikayemiz bir Amerikan kasabasında geçiyor. Bir ad belirtilmiyor ama filmin Pensilvanya’da (okyanus ötesi!) çekildiği verisinden hareketle orada olduğunu varsayıyoruz. Küçük bir kasabada doğup büyümüş olan, dedesinin botlarını hâlâ gururla ayağında taşıyan kahramanımız Steve Butler ve iş arkadaşı Sue

milyar dolarlık yatırımlar yapan bir enerji şirketine çalışmaktadır. Steve ve Sue’nun amacı bu küçük kasaba halkını oraya yapacakları doğalgaz yatırımı için ikna etmek ve topraklarını ellerinden almaktır. Ekonomik krizden dolayı zaten zor günler geçiren ve küçük çiftliklerinde kıt kanaat geçinen kasabalı için önerdikleri rakamlar önceleri ikna edici görünmektedir. Üstelik doğalgaz işletmesi herkes için ekmek kapısı olacaktır. Ancak MİT mezunu, uzun yıllar Boeing’te çalışmış yaşlı bir ihtiyar rahatsız edici sorular sormaya başlayınca kolay olması planlanan iş biraz sarpa sarar. Kasabada biraz daha kalması gerektiğini anlayan Steve’in karşısına bu kez de ‘çevreci’ bir örgüt çıkar.

“Kayıp Umurlar”ın birçok sorunu var. Öncelikle film, doğada ağır tahribata yol açacak bu doğalgaz arama ve çıkarma yönteminin kendisiyle değil, o kasabada yapılacak olmasıyla ilgileniyor. Dolayısıyla film boyunca bu yöntemin yarattığı etkilerin sonuçları hakkında fazlaca bir bilgi edinemiyoruz. Edindiğimiz bilgilerin ise ‘sahte’ olduğu ortaya çıkıyor. Bununla bağlantılı olarak anlıyoruz ki, filmin asıl derdi ‘çevre’ ile ilgili bir meseleyi anlatmak değil, bu büyük sorun etrafında Amerikan kasaba hayatına güzellere yapmak. Sanki yıllardır Steve’i bekleyen güzel öğretmen kızımızdan güleryüzlü polisler, barın eğlenceli müdavimlerinden organik tarım uzmanlarına uzanan bu iyi insanların varlığına övgüler düzüyor “Kayıp Umurlar”. Son yıllarda kasvetli Amerikan taşrası filmlerine karşı yapılmış bir güzellere adeta. Bunda bir sorun yok. Amerikan taşrası gerçekten çok güzel insanlarla dolu olabilir. Asıl sorun filmin bunu ortaya çıkarmak için ortaya koyduğu malzemeyi işlemedeki samimiysizliği. Tıpkı bir çiftçinin ABD’nin enerji için dünyanın dört bir yanına gittiğini hatırlatması gibi film de bize “Ortadoğu dururken neden Amerikan kasabasını yağmalıyorsunuz ki” diye fısıldıyor adeta.

Filmin Steve’in dönüşümüne odaklanmasında kasabalı ruhunu yeniden

**STEVE KARAKTERİ
O KADAR YÜZEYSEL
ANLATILIYOR Kİ, ONUN
İÇİNDEKİ KIRILMALARI,
YAŞADIĞI ÇELİŞKİLERİ
VE BU ÇELİŞKİLERİN
YARATTIĞI ÇATLAĞI
GÖRMEK İMKANSIZ
HALE GELİYOR.**

yakalamasında da bir sorun yok aslında. Ama kasaba ahalisinin bütün o karikatür sevimliliğine rağmen yine de elle tutulur yanları var. Yani sahipleri. Oysa Steve karakteri o kadar yüzeysel anlatılıyor ki, onun içindeki kırılmaları, yaşadığı çelişkileri ve bu çelişkilerin yarattığı çatlağı görmek imkansız hale geliyor. Hal böyle olunca onun yaşadığı değişimi görmek olanaksızlaşıyor.

Ama Amerikan sinemasının bu geleneksel dilinin senaryo yazana da yönetmene de başka bir şans tanımadığının altını çizmekte yarar var. Doğası gereği aslında kapitalist açgözlülüğün, yağmadan kâr elde etme güdüsünün bir sonucu olarak ortaya çıkan doğa tahribatının ve ona karşı yürütülen mücadelelerin temel karakteri ağırlıklı olarak sınıfsaldır. Ama günlük Amerikan dilindeki kahraman yaratma miti hikayelerin bu

biçimde ele alınmasına izin vermez ve en iyisi “Tatlı Bela” (Erin Brockovich) olan bir dizi film kalır. Matt Damon’ın senaryosunda imzası bulunan ve Gus Van Sant tarafından yönetilen bu üçüncü ortaklık (daha önce “Can Dostum/Good Will Hunting” ve “Gerry” vardı) maalesef beklenen etkiyi yaratmaktan uzak kalıyor.

Yine de paranın her zaman geçer akçe olmadığını, bir araya gelen insanların koca şirketleri durdurabileceğini göstermesi ve tabii ki Frances McDormand’in varlığı filme fazladan bir yıldız kazandırıyor!

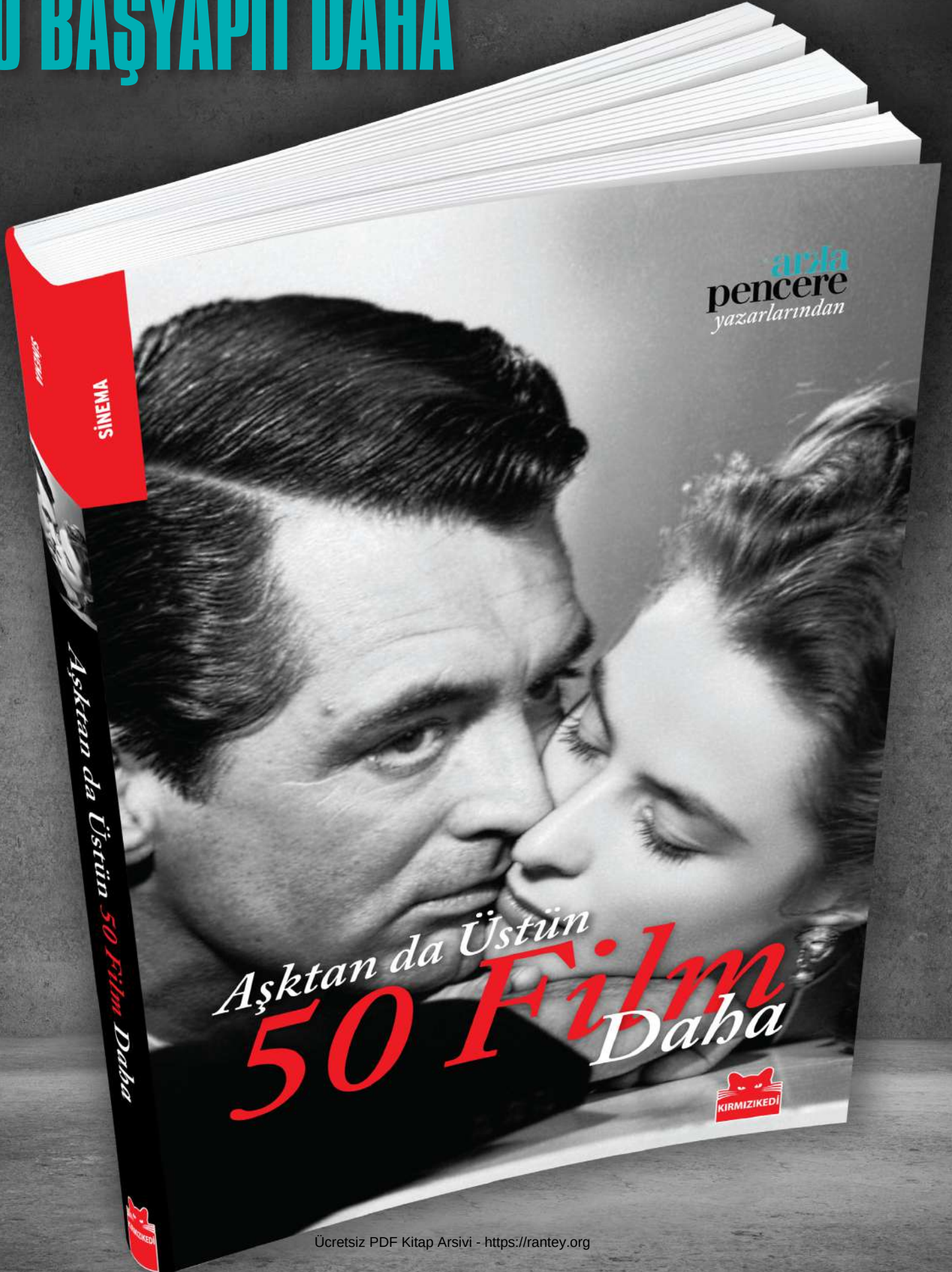

Matt Damon’ın filmi yönetmekten vazgeçmesi hayırlı olmuş. Kötü bir başlangıç olacaktı.

Gus Van Sant gibi bir yönetmenin filmde ısıldayan tek bir âna dahi imza atamaması üzücü.

YEDİ YAZAR, YEDİ AYRI ÜSLUP
50 BAŞYAPIT DAHA

BALDAN ACI

ORİJİNAL ADI More Than Honey

YÖNETMEN Markus Imhoof

UYUNCULAR Fred Jaggi,

John Miller, Randolph Menzel,

Fred Terry, Liane Singer

YAPIM 2012 İsviçre-Almanya-

Avusturya

SÜRE 95 dk.

DAĞITIM M3 (Bir Film)

1996 YAPIMI "ÇAYIRIN SAKİNLERİ"NDEN (MICROCOSMOS) BU YANA DOĞANIN ASIL SAHİPLERİYLE OLAN 'YAKIN' İLİŞKİMİZ günden güne daha bir gözlemlenebilir hale geldi. Adını bile işitmediğimiz, neye benzediği hakkında en ufak bir fikir sahibi olmadığımız ve en önemlisi yerkürenin yalnızca biz insanların değil, onların da yaşam alanı olduğunu unuttuğumuz yüzlerce çeşit canlı türüyle tanışma olanağı bulduk "Çayırın Sakinleri" ve muadili daha birçok belgesel sayesinde.

Malum, son derece manidar bir biçimde iyiden iyiye ayyuka çıkan kıyamet teorilerinden biri de birçok bilimsel veri ve araştırmaya dayanan arıların soyunun tükenmesi olasılığı. "Baldan Acı" işte bu teoriden yola çıkarak dünyanın dört bir yanındaki bal üreticilerine çeviriyor kamerayı ve arı popülasyonundaki gözle görülür azalışın sebeplerini bu eksen üzerinden irdelemeye koyuluyor. "Çayırın Sakinleri" gibi "Baldan Acı" da muhtemelen çoğumuzun yalnızca üstünkörü birkaç malumat sahibi olduğu bir canlı türüne olabildiğince 'yaklaşıyor' bizi. Beri yandan film "Yahu bunu da nasıl çekmişler böyle?" dedirtmekten öte gayeler de taşıyor.

Efendim bize herhangi bir sektör ismi söyleyin ki gözü doymaz endüstrileşme çılgınlığından nasibini almamış olsun. Pek tabii ki bal üreticileri de bu hususta bir istisna teşkil etmiyor. Nitekim Amerikalı büyük bal üretim çiftliği sahipleri de her yolun ister istemez kapitalizme çıktığını savunurken, daha fazla üretmek ve 'ister istemez' daha fazla kazanmak adına doğanın işleyişine onulmaz zararlar verdiklerinin de gayet farkında olduklarını açık bir dille (yoksa yüzüstülikle mi demeliydik?) ifade ediyorlar. Arıların yok oluşundan duydukları samimiyeti tartışmaya açık keder, aşikar ki heder olup giden okkalarca banknota

"BALDAN ACI" DÜNYANIN DÖRT BİR YANINDAKİ BAL ÜRETİCİLERİNE ÇEVİRİYOR KAMERAYI VE ARI POPÜLASYONUNDAKİ GÖZLE GÖRÜLÜR AZALIŞIN SEBEPLERİNİ DERİNLEMESİNE İRDELEMeye KOYULUYOR.

yönelik aslında.

Diğer taraftaysa İsviçre'nin kimbilir hangi dağında atadan kalma arıcılık işini mümkün mertebe doğal yöntemlerle sürdürmeye çabalayan bir ihtiyar var. Bulaşıcı bir hastalık yüzünden kaybettiği arı kolonisini yüzünde çok daha samimi bir keder ifadesiyle yakmak zorunda kalan, hem yaşam biçimi hem de fizikiyle Henry David Thoreau'yu andırışı bakımından da gönlümüzdeki yerini kat be kat sağlamlaştıran bir ihtiyar.

Ve onların arasında kendilerini bu tedirgin edici zayıatları araştırmaya ve önlemeye adanmış bilim adamları duruyor. Gerçekleştirdikleri deney ve çalışmaların açık biçimde işaret ettiği üzere insan elinden çıkma hiçbir 'takviye' doğanın bahsettiklerinin yerini tutamıyor. İyi niyet dolu tüm çabalarımızın doğal olanın

yanında kifayetsiz kaldığını ve bize asıl düşenin de o doğallığı muhafaza etmek olduğunu anımsatıyor.

En çarpıcı olanı da arı kolonilerinin, insanoğlunun tamahkarlıkla semirtilmiş tüm o yok etme dürtüsüne inat hayatta kalma çabası. Çalışma ve üreme rutinlerinin neredeyse mistik bir boyuta taşınan büyüleyiciliği ve ölümcül bir virüsün musallat oluşuyla en baba korku filmine nal toplatacak düzeye çıkan gerilimin şok ediciliği unutulur gibi değil.

Gelgelelim filmin bir “Çayırın Sakinleri” değerine çıkamamasının başlıca müsebbibi de mevzunun her köşesine temas etmeye çabalarken yapısal bir kopukluğa maruz kalışı oluyor. Arıcılık üzerine bir belgesel hüviyetinde başlayıp uzunca bir süre o minvalde ilerledikten sonra ikinci yarısından itibaren bir nevi kıyamet

öyküsüne dönüşmesindeki tutarsızlık da büyük oranda mevzubahis kopukluktan kaynaklanıyor.

Her şey bir tarafa, “Baldan Acı” gibi bir belgeseli gördükten sonra bizde asıl merak uyandıran ve filmin de kıymetini pekiştiren soru şuydu: Günün birinde insanoğlunun açgözlülüğünü de en ince detayına kadar görselleştirebilecek teknolojiye haiz kameralar icat edilecek mi? Doğanın dengesiyle oynamanın olası sonuçlarını idrak edemeyenlerin? Tek bir ağacın bile görkemli AVM’lerden, tarih kokan topçu kışalarından daha değerli olduğunu anlamak istemeyenlerin?

Peter Scherer imzalı müzikler filmin gücünü birkaç seviye yukarı çekiyor.

Bilgisayar destekli sahnelere gerçekten ihtiyaç var mıydı emin değiliz.

**GÜNÜN BİRİNDE TEK
BİR AĞACIN BİLE
AVM'LERDEN DEĞERLİ
OLDUĞUNU ANLAMAK
İSTEMEYENLERİN
AÇGÖZLÜLÜĞÜNÜ EN
İNCE DETAYA DEK
GÖSTEREN KAMERA
İCAT EDİLECEK Mİ?**

DÜNYA - YENİ BİR BAŞLANGIÇ

ORİJİNAL ADI After Earth

YÖNETMEN M. Night Shyamalan

OYUNCULAR Jaden Smith,

Will Smith, Sophie Okonedo,

Zoe Kravitz

YAPIM 2013 ABD

SÜRE 100 dk.

DAĞITIM Warner Bros.

YÖNETMEN M. NIGHT SHYAMALAN'IN ÖNLENEMEZ DÜŞÜŞÜ SÜRÜYOR... YAKINDA FİLM ÇEKMESİNE İZİN VERECEK stüdyo bulamayacak bu gidişle... Aslında yönetmen çok beğenilmeyen bazı filmleriyle yine de belli bir kitlenin en azından takip etme güdüsüne karşılık verebiliyordu. "Mistik Olay" (The Happening) ve "Köy" (The Village) gibi filmlerinin yine de belli bir tatmin gücü var açıkçası... Ama "Sudaki Kız" (Lady In The Water) ve "Son Hava Bükücü"nün (The Last Airbender) ardından gelen bu filmiyle birlikte artık pek söylenecek bir şey bırakmıyor kendisine.

Shyamalan şimdi de Will Smith ve oğlunun, hatta tüm Smith ailesinin bir projesinin yönetmenliğini yapmış. "Dünya - Yeni Bir Başlangıç" belli bir yere kadar duygusal bir bakış açısıyla ele alındığında hoşgörülebilir. Ancak yine de zayıf hikayesi, inandırıcılıktan yoksun senaryosu ve Shyamalan'ın heyecansız yönetimi ile olgun bir bilimkurgu eserine ulaşamıyor.

Daha en başta birkaç cümleyle özetlenen 'şöyle oldu, böyle oldu' şeklindeki tipik girizgah gargaraya getirilmiş mesela... Sonuçta insanlar dünyayı mahvetmişler, başka gezegene gidilmiş, kötü uzaylılarla savaşmış. Onlar da bu kalan insanları yok etmeleri için Ursa adlı bir canavarı üstlerine salmışlar. Korucular adı verilen savaşçılar da 'korkunun kokusunu alarak' saldıran bu yaratıklara karşı eğitilmişler. Bunlardan en korkusuz olanı, kumandan Raige'in babasının gölgesinde kalmış ve kendini ispatlamaya çalışan, duygusal olarak da yaralı oğul Kitai'nin de olduğu bir eğitim gemisi bir meteor yağmuru yüzünden artık insansız olan Dünya'ya düşer. Gemide eğitim amaçlı olarak tutulan bu 'ursa'lardan bir tane de vardır. Ağır yaralı olan babanın tek umudu, özgüven sorunları yaşayan bu ergen çocuktur...

Bu hafif hikaye Will Smith'e ait. Bir babanın

oğluna içindeki korkuyla başetmesini öğrettiği eğitici bir hikaye... Aslında bir çocuk filmi olarak tasarlansa daha doğru olurmuş ama tam tersi bir tercihle enikonu bir bilimkurgu olarak sunulan film, bu yönde hiçbir beklentiye tam olarak tatmin edemiyor.

Bir defa tam olarak belirtilmese de olaylar belli ki günümüzden yüzlerce yıl sonra geçiyor. Ancak dünya şu andaki halinden pek de uzak görünmüyor, hatta açıkçası daha bile iyi görünüyor, çünkü insanlar yok! Yemyeşil ve bozulmamış... Filmin doğa mekanları sanki pek çok filme ev sahipliği yapmış (mesela benim en son hatırladığım "Gri Kurt/The Grey") Kanada'daki dağlık bölge gibi görünüyor. Oysa filmin son jeneriğinde İsviçre'den Philadelphia'ya, Kaliforniya'dan Kosta Rika'ya kadar uzanan bir mekan listesi var... Kıyamet

SMITH AİLESİ DÜŞÜŞTEKİ YÖNETMEN M. NIGHT SHYAMALAN'IN DÜŞÜŞÜNE ANLAMLILIK BİR KATKI SAĞLAMIS. YÖNETMEN YAKINDA ÇEKECEĞİ FİMLERE DESTEK ÇIKACAK BİR STÜDYO BULMAKTA ZORLANABİLİR.

sonrası dünyanın gayet düzelmiş bir dünya olarak gösterilmesi filmin bilinçli olarak yaptığı bir tercih belli ki ama bu tercih başta anlatılan durumla pek bağdaşmıyor.

Filmin 'parlak fikir' olarak sunduğu şey ise, korkunun kokusunu alan yaratık... Babası, Kitai'ye "Tehlike gerçektir. Ama korku bir tercihtir" diyor ve ona korkusuz olmayı öğretiyor. Film sürekli bunun altını çizdiği için bir süre sonra Kitai'yle birlikte biz de sanki bir eğitimin içine düşmüşüz gibi hissediyoruz.

Bu eğitim videosunun içinde sürprize pek yer yok. Bütün gelişmeler daha filmin ilk dakikalarından itibaren beklendiği şekilde ilerliyor. Senaryo bizi hiçbir yerinde şaşırtmıyor. Hikayenin bütün 'bariz'liği filmle olan ilişkinizi bozuyor, tahrip ediyor. Mesela Raige'in çocuklarının Japonca isimleri belli ki bir

anlam içeriyor ve filmi izlerken "eve gidince 'google'dan bir bakayım, bu 'Kitai' Allah bilir 'umut' filandır" diye düşünüyorsunuz. Hakikaten de öyle çıkıyor!

Daha çok sempatisi ve sıcakkanlı performanslarıyla ilgi çeken bir oyuncu olan Will Smith, tek bir sahnede bile gülmeyip ve çok ağır bir ritimle konuşup hareket ettiği bu rolle beyhude ve zorlama bir kendini ispat çabasına girmiş. Jaden Smith ise fiziken pek bir sorun teşkil etmese de daha olgunlaşmamış enerjisiyle henüz bir filmi bu kadar taşıyabilecek bir etkiye sahip değil...

Cronenberg'in de vazgeçemediği görüntü yönetmeni Peter Suschitzky filmin en başarılı ismi...

Yaratık tasarımı o kadar basmakalıp ki bilinmeyen bir filmde kopyala/yapıştır yapılmış sanki...

**JADEN SMITH
FİZİKEN PEK BİR
SORUN TEŞKİL
ETMESE DE DAHA
OLGUNLAŞAMAMIŞ
ENERJİSİYLE HENÜZ
BİR FİLMİ BU KADAR
TAŞIYABİLECEK BİR
ETKİYE SAHİP DEĞİL.**

HAYALET ÖĞRENCİLER

ORJİNAL ADI Promoción Fantasma

YÖNETMEN Javier Ruiz Caldera

OYUNCULAR Raúl Arévalo,
Alexandra Jiménez, Javier Bódalo

YAPIM 2012 İspanya

SÜRE 88 dk.

DAĞITIM Medyavizyon
(Siyah Beyaz)

"HAYALET ÖĞRENCİLER"
EN BÜYÜK PUANI, TAŞIDIĞI
'80'LER LEZZETİ'YLE ALIYOR.
DÖNEMİN NAİF GENÇLİK
FİLMLERİNİ ANDIRIYOR.

YAZ AYLARININ VAZGEÇİLMEZ SERİNLETİCİSİ 'KORKU FİMLERİ' SINEMALARA SÖKÜN ETMEYE BAŞLAMISKEN, İSPANYA'DAN farklı bir seçenek çıkıyor karşımıza. Farkı, klişeler üzerinden giderken bunun gayet farkında oluşu, nispi 'cool' tavrını pek elden bırakmadan finale rahatlıkla ulaşması... Film kısaca, "Altıncı His"ten (The Sixth Sense) aşınası olduğumuz bir 'ölü insanlar görüyorum' hikayesi sunuyor. Daha çocukken okulda bir hayalet kızla dans edip öpüşen Modesto, bu Tanrı vergisi yeteneğini ömür boyu bir suç gibi üzerinde taşıyor. Tedaviler görüyor, ilaç kullanıyor, dışlanıyor ama olan bitene kimseyi inandıramadığından, garipliğin kendinden kaynaklı olduğunu düşünüyor. Ta ki Monforte Lisesi'ne öğretmen olarak gelene kadar. 1980'lerde bir yangında hayatını kaybetmiş beş öğrencinin hayaletlerinin yıllardır bu okulda dolaşması ve kimseye huzur vermemesinden ötürü iş başa düşüyor; Modesto görüp konuşabildiği beş hayalet öğrenciyi okuldan 'mezun edip' huzura kavuşturmaya çalışıyor.

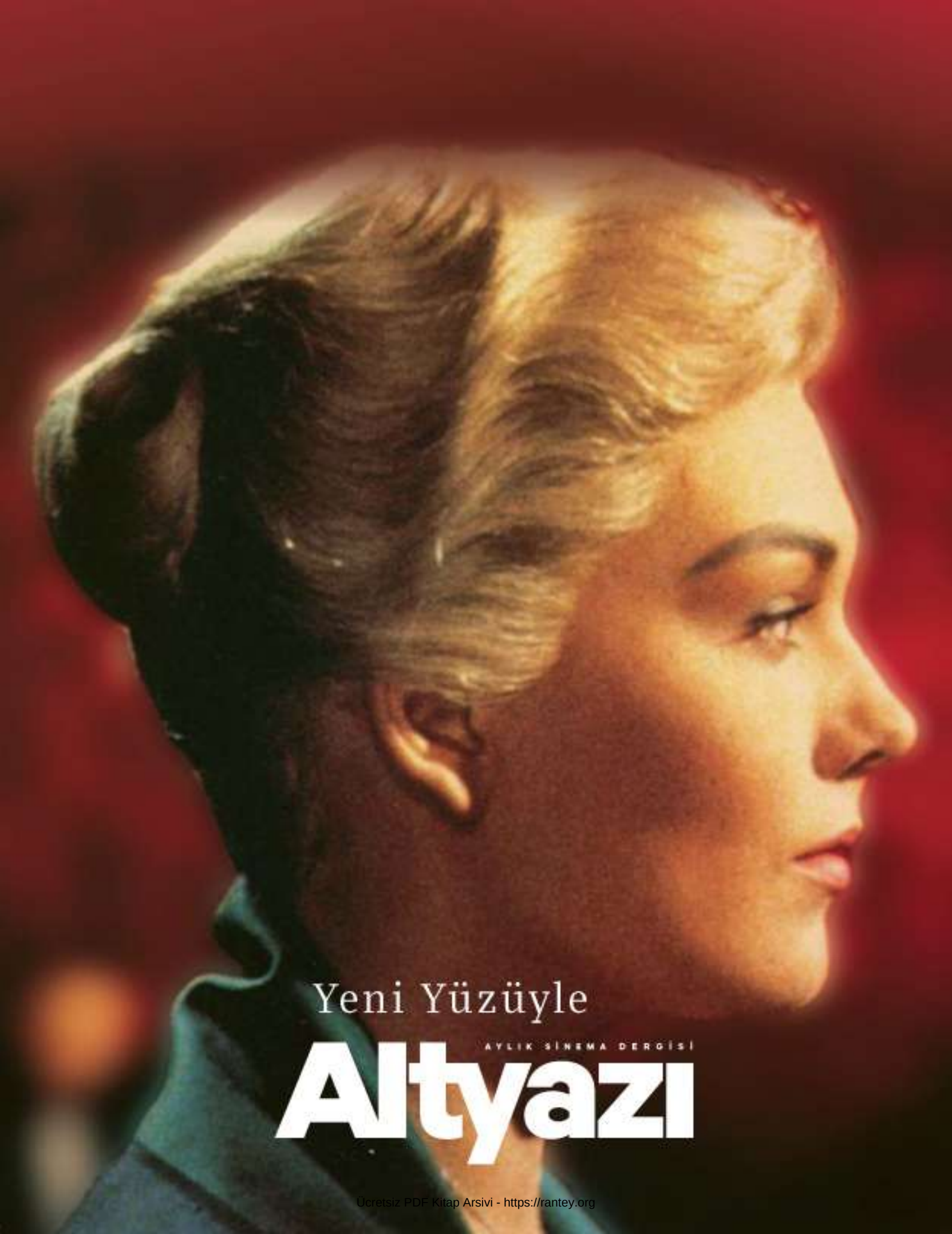
Meşhur "Kahvaltı Kulübü"nden (The Breakfast Club) fırlamış ve okulda yıllarca takılıp kalmış gibi duran hayalet öğrencilerin öyküsü, belli bir mizahla birlikte 'soft' bir yapıda ilerliyor. Korkutucu herhangi bir sahne yok gibi. Bütün mesele öğrencilerin neden burada olduklarının anlaşılması ve Modesto'nun 'iyileşmesi' üzerinden ilerliyor. Teknik altyapısı ve anlatım diliyle, İspanyolca dublaj yapılmış bir Hollywood filmi gibi duran "Hayalet Öğrenciler", en büyük puanı, '80'ler lezzeti'yle alıyor. Günümüzde geçse de, 80'lerin naif, sıcak gençlik filmlerini andıran, karakterleri derinlemesine incelemek yerine 'olay'ı aktaran, "Hababam Sınıfı"nda olduğu gibi 'mezuniyet töreni' sahnesiyle final yapan "Hayalet Öğrenciler", 'gay' göndermeleri ile de her kesimden gence göz kırpmayı biliyor.

1980'lerden fırlamış müzikler, bir kuşağı mest edecek kadar başarılı.

Modesto, ölüleri gerçekten görebildiğini anlamak için neden o yaşa kadar beklemiş, belli değil.

Yeni Yüzüyle

AYLIK SINEMA DERGİSİ

Altyazı

DEHŞET KASETİ

ORJİNAL ADI V/H/S/2

YÖNETMENLER Simon Barrett,

Jason Eisener, Gareth Evans,

Gregg Hale, Eduardo Sánchez,

Timo Tjahjanto, Adam Wingard

UYUNCULAR Kelsy Abbott,

Devon Brookshire, Bette Cassatt,

Hannah Al Rashid, Oka Antara,

Fachry Albar, Hannah Hughes

YAPIM 2013 ABD-Kanada-

Endonezya

SÜRE 96 dk.

DAĞITIM M3 (Kurmaca Film)

BİRTAKIM SALDIRGAN İNSANLAR GÖRMEYE BAŞLAYAN GENÇ ADAMIN ÖNÜNE GEÇİP, “ONA BAKMA, BANA BAK” DİYE soyunmaya başlayan kadın, korku sinemasının kırk yıllık numarasını tersine çevirmeye çalışıyor, aslına bakarsanız. Çıplaklıkla, cinsellikle oyalanan kahramanları – ve tabii seyircileri – birden ortaya çıkan korkunç saldırganlarla baş başa bırakmayı seven türün izinden, bu film de aynı numarayla başlıyor oysa. Zaman zaman bu gevşetme-korkutma numarasını tekrarlıyor, belki başka filmlerden daha sık.

Çünkü her şey, kayıp bir genci arayan özel dedektiflerin bulduğu kasetlerle başlıyor. Bir yandan evi arıyorlar (bunu daha az görüyoruz elbette), bir yandan da birbirinden bağımsız birçok insanın başına gelenleri izliyor, seyirciyi de izletmiş oluyorlar. Her olayın kendi içinde nasıl olduğunu anlamının yanına, bu kasetlerin nasıl bir araya geldikleri sorusu da ekleniyor. Buraya kadar enteresan.

Filmin çoğunu kahramanın bakış açısıyla izleyeceğimiz, başlardaki göz plantasyonu tahmin edilebilir hale geliyor. Göze kamera takılmış, bunun deneysel bir iş olduğu ve birilerinin o gözün gördüğünü izleyeceği ilan edilmiş. Acayip olan, gözün sahibi aslında orada olmayan, ya da en azından herkesin görmediği birilerini de görür olunca başlıyor. Anlaşıyor ki, tek mesele o da değil, işler karışık. Ameliyatla takılan yapay gözle hükmedilen zihinler, çocukların doğum günlerine saldıran zombiler, Endonezya dili konuşan garip tarikat ehilleri... Bulunmuş kayıt da var, uzaylıya benzeyen canlılar da, hilkat garibesi yaratıklar da, zombiler de. Korku sineması izleyicilerinin yabancı olmaması için, bir odada bulunan VHS kasetler etrafında birleşince, toplamında az çok özgünlüğü olan bir sonuç çıkıyor.

Bu bir yandan şu demek; bolca sallanan ve bir

şeylerden kaçanların görüntüleri ağırlıkta. Saldırının mahiyetini anlayıp ona karşı harekete geçen ya da en azından canını kurtarmak için planlar yapan kahramanların hikayelerine pek sıra gelemiyor.

Onun yerine, korku filmlerinin başlarından tanışık olduğumuz, “Bu da ne?”, “Şuradan geliyorlar” çığlıklarından ibaret kovalamacalar. Tabii ondan öncesi, mutlu aile tabloları, çıplak kadınlar, dağ yürüyüşleri, sakın devam ederken birden kesintiye uğrayan normal hayatlar, seyirciyi gevşeterek arkadan gelecek korku dakikalarının etkisini artırma amaçlı. Asıl ne olduğunu anlama çabası da, kasetlerin başında, odadaki ikilinin derdi. Dolayısıyla, toplamda “neler oluyor” sorusunun en çok sorulduğu korku filmiyle karşı karşıya olabiliriz, hem her bölüm için, hem de onların toplamı için.

“DEHŞET KASETİ” MAVİ
EKRANLAR ARASI KISA
FİLMLERDEN OLUŞUYOR.
ZATEN YÖNETMENİ VE
YAZARI DA AYRI OLAN HER
BÖLÜM, KAPANIŞ
JENERİĞİNDE ÖZGÜN
İSİMLERİYLE BAĞIMSIZ
OLARAK YER ALIYOR.

Cevabını tam olarak aldığımızı söylemek pek doğru olmayacağından, bu övünülecek bir özellik olmayabilir, o ayrı. Şu kadarı kesin, ortalama bir korku filminden daha çok zeka istiyor.

“Dehşet Kaseti”nin mavi ekranlar arası kısa filmlerden oluştuğu söylene, yanlış olmaz. Zaten yönetmeni ve yazarı da ayrı olan her bölüm, kapanış jeneriğinde özgün isimleriyle basbayağı bağımsız olarak yer alıyor.

İçine başta girilemezse, ki kamera açısı düşünülünce bu o kadar zor olmayabilir, anlamsız kovalamacalardan ibaret gibi görünebilir. Bütün o POV çekimlere, yani kameranın kahramanın gözünü takip etmesine rağmen özdeşlikten çok, belli bir mesafeyi koruyarak olaylara yaklaşan bir film. Bu da ayrıca ilginç. Nihayetinde, bir odada bulunmuş

teyplerin, onu bırakan gencin, izleyen dedektiflerin meselesiyle ilgilenesi geliyor izleyenin.

Her halükarda, korku sineması sevenleri büyük ölçüde tatmin edecek birtakım tuhaf olaylar bütünü var önümüzde. Ama merak ettirdiği konuların hakkını veriyor, açıklayacak gibi yaptığı acayipliklere açıklık getiriyor mu denirse, orası pek kuvvetli olduğu bir alan değil.

Yine birçok VHS kasette toplanmış korku kısılarından oluşan ilk film kadar korkunç bulunmamış, hayranları tarafından. Ama ondan daha eğlenceli olduğunda çoğunluk hemfikir.

Sakinden çılgına hızlıca geçen, toplu intihar meraklısı Endonezya ekibi, en kayda değer.

Zombili bölüm, sadece bağırıp yeme üstüne olduğundan, herhalde en zayıfı.

**BİRÇOK VHS KASETTE
TOPLANMIŞ KORKU
KISALARINDAN
OLUŞAN İLK FİLM
KADAR KORKUNÇ
DEĞİL AMA DAHA
EĞLENCELİ BULUNMUŞ
HAYRANLARI
TARAFINDAN.**

AŞK TAKTİKLERİ

ORİJİNAL ADI La Stratégie
De La Poussette

YÖNETMEN Clément Michel

UYUNCULAR Raphaël Personnaz,

Charlotte Lebon, Julie Ferrier,

Camélia Jordana,

Jérôme Commandeur

YAPIM 2012 Fransa

SÜRE 90 dk.

DAĞITIM Pinema (Mars

Entertainment Group)

**“AŞK TAKTİKLERİ” NE
HİKAYE NE DE ANLATIM
BAZINDA HERHANGİ BİR
ORİJİNALLİK
BARINDIRMAYAN, BİR
ÇIRPIDA TÜKETİP ANINDA
HAFIZAMIZIN
DERİNLİKLERİNE
GÖMECEĞİMİZ BİR YAPIM.**

ROMANTİK KOMEDİLERİN ORİJİNAL HİKAYELER YAKALAMA KONUSUNDA ARTIK İYİDEN İYİYE DARBOĞAZA DÜŞTÜĞÜNÜ algılayamamak için ya bir parça görme bozukluğundan muzdarip olmak gerek ya da fazlaca iyimser. Temcit pilavı tabiri bile son dönem romantik komedilerin verdiği yavanlık hissini tarif etmeye yetmiyor ne yazık ki. Üstelik vaziyetin vahameti yalnızca Amerikan menşeli yapımlarla da sınırlı değil artık. Avrupa sineması, özellikle de Fransızlar, Hollywood’a nazire niteliğinde romantik komediler üretme konusunda işi öyle bir sidik yarışı boyutuna varırmış durumda ki vasıfsızlığın tanımı adeta yeniden yazılıyor şu sıralar.

Maksadımız mızımlık etmek değil katiyen, bilakis yakın dönemden “Aşkın Halleri” (Beginners), “Aşkın (500) Günü” ((500) Days Of Summer), “Umut Işığım” (Silver Linings Playbook), “Moonrise Kingdom” gibi filmlerin özgün niteliklerinin de pekala farkındayız. Lakin işi yüzdeye vurmaya kalkarsak elimizde koca bir hezimet kalıyor. Zira adını andığımız bu filmlerin, basmakalıp romantik komediler yanında çöldeki kum tanesi gibi kaldığını yadsımaya imkan yok.

“Aşk Taktikleri” de ne hikaye ne de anlatım bazında herhangi bir orijinallik ya da yaratıcılık barındırmayan, bir çırpıda tüketip anında hafızamızın derinliklerine bir daha kullanılmamak üzere gömeceğimiz yapımlardan. Buradaki beylik fikir aile kurmanın sorumluluğunu taşımaya hazır olmayan Thomas’ın, çocuk sahibi olmak isteyen sevgilisi Marie tarafından terk edilmesi fakat pek tabii ki âşıklarımızın aslında birbirlerini hâlâ delice seviyor olması üzerine kurulu.

Çok da parlak ve özgün olmayan bu çıkış noktasının hemen peşine filme nispeten ivme kazandıran bir bebek unsuru eklenince “Aşk Taktikleri” en azından bir süreliğine yüzüne

bakılır bir seyirlik halini alıyor. Thomas’ın kucasına gökten (aslında üst kattan) bir bebek düşünce komşusunun çocuğuna birkaç günlüğüne mecburen göz kulak olmak zorunda kalan genç adamın yolu Marie ile tekrar kesişiyor ve Thomas da eski sevgilisini geri kazanabilmek adına bebek kozunu sürüyor ortaya.

Thomas ile bebek arasında gelişen ilişkiye odaklanıp, romantik unsurları bir kenara bırakarak daha ziyade saf bir komedi filmi olmaya meylettiği anlarda amacına kısmen de olsa ulaşıyor “Aşk Taktikleri”. Aslına bakılırsa Thomas’ın bebekle yakınlaşmasından doğan gerek dram gerekse komedi motifleri de pek orijinal sayılmamakla birlikte genel anlamda hiç değilse bir noktaya kadar işe yarıyor. Ufaklığın yaydığı hafif şapşalımsı aurdan kaynaklanan tuhaf şirinliğinden de destek alan film ortaya

burun kıvrırmakta zorlanabileceğiniz düzeyde birkaç komedi malzemesi çıkarıyor.

Gelin görün ki “Aşk Taktikleri” belini bir nebze olsun doğrultmasını sağlayabilecek bebek ögesini yeterince iyi değerlendiremiyor ve zaten 90 dakika boyunca neredeyse hiç doğru dürüst işlenememiş olan Thomas ile Marie’nin ilişkisine yoğunlaşmaya çalışıyor. Thomas’ın sevdiği kadını tekrar kazanma çabası, Marie’nin içine düştüğü kimi açmazlar, birbirlerine duydukları sevdanın yoğunluğu gibi bir avuç romantik komedi klişesi de böylece zorlama, hatta gitgide sıkıntı verici bir hal alıyor.

Hazır bahis romantik komedi klişelerinden açılmışken; Thomas’ın tenis öğretmeni olan arkadaşı ve kursta tanıştığı tuhaf kadın gibi filme güldürü unsuru katması beklenen yan karakterlerin bu vazifelerini yerine getirmek

şöyle dursun, filmin süresinden çalmak dışında herhangi bir fonksiyon taşıdıklarını söyleyebilmek de pek mümkün olmuyor. Netice itibarıyla “Aşk Taktikleri”, “Bak Şu Konuşana” (Look Who’s Talking), “3 Adam Ve Bir Bebek” (3 Men And A Baby) ve “Bebek Firarda” (Baby’s Day Out) gibi yapımların peşinden giderek güldürme çabasına düştüğü anları, bir noktadan sonra insanın içini bayan duygusal safsatalar uğruna heba ederek belki türün başyapıtlarından biri değil ama en azından dişe dokunur örneklerinden birine dönüşme şansını da tepmiş oluyor.

Filmin asıl yıldızı olan pörtlek gözlü bebek Leo görüldüğü her sahnede rol alıyor.

Başroldeki Raphaël Personnaz’ın eblehliği bazen epey can sıkıcı olabiliyor.

**UFAKLIĞIN YAYDIĞI
ŞAPŞALIMSİ AURADAN
KAYNAKLANAN TUHAF
ŞİRİNLİĞİNDEN DE
DESTEK ALAN FİLM
BURUN KIVIRMAKTA
ZORLANABİLECEĞİNİZ
BİRKAÇ KOMEDİ
MALZEMESİ BULUYOR.**

ÖLÜM KAPANI

★
ORJİNAL ADI Mi-hwak-in-dong-yeong-sang

YÖNETMEN Kim Tae-kyeong

OYUNCULAR Lee Malg Eum,

Choi Ji Heon, Lee Yoo Joo, Won Joo

YAPIM 2012 Güney Kore

SÜRE 93 dk.

DAĞITIM Tiglon (Bir Film)

GÜNEY KORE MENŞELİ
“ÖLÜM KAPANI”
TEKNOLOJİNİN
GETİRDİKLERİYLE DİRSEK
TEMASINDA BİR KORKU.

TEKNOLOJİ ÇAĞINDAYIZ. GÖRÜEN O BUNDAN GAYRI Kİ TEKNOLOJİ, ‘ÇAĞI’ YOK EDENE DEĞİN ÖYLE OLACAĞIZ. Bu sebeple umutlarımızı olduğu kadar korkularımızı da teknolojiye bağlıyor; ellerimiz ve ayaklarımız kadar önemli bir uzvumuz haline gelen bu kavramdan birçok zıt duyguyu aynı anda sağlamaktan geri durmuyoruz.

Güney Kore menşeli “Ölüm Kapanı” da teknolojinin getirdikleriyle dirsek temasında olan modern korku masallarının, kendi dönemine dair birçok referans içeren örneklerinden bir tanesi... Daha sonra Hollywood’a da uyarlanan “Halka”nın (Ringu) endişelerini paylaşan ve amacı biraz da artık akıllı cihazlarına bağımlı hale gelen gençlere ibret vermek olan bir film... Öyle ki, internette dolaşan bir videoyu izleme hatasında bulunan gençler korkunç bir lanetin içerisine düşüyorlar.

“Ölüm Kapanı” Güney Kore Sineması’nın kemikleşmiş özenliliğinden, estetiğinden ve becerisinden nasibini almamış bir film. Hatta şöyle söyleyelim; filmin, janrına rağmen, asıl

hedef kitlesi 7 yaş altı sinemaseverler sanki. Öyle ki, yönetmen Kim Tae-kyeong, “Halka”nın fiktörel anlamda karbon kopyasını çizmeye başlarken müthiş bir üşengeçliğe kapılıyor ve ‘korku’ türünün yapısal gerekliliklerine ihanet ediyor. Tae-kyeong’un mizansen konusundaki başarısızlığı ve yaptığı hataları telafi etmeye çalışmayan tavrı akıl almaz bir fütursuzluğa kapı açıyor. “Ölüm Kapanı”, ne korkutuyor ne geriyor ne de baştan hikayesini anlatmayı becerebiliyor.

Uzun zamandır bu kadar fena bir film izlemediğinizi söylesek itiraz edebilirsiniz. Biz de sizi ikna edebileceğimizin teminatını verelim. “Ölüm Kapanı”, yol haritasını hazırlarken yararlandığı ‘korku’ türünü hiç tanımıyor. Ya da korku türü bu kadar vasat örnekler yüzünden şekil değiştirdi; artık biz onu tanıyamıyoruz.

Birçok alternatifin olduğu bir dönemde vizyona girmesi ‘iyi’ olarak yorumlanabilir.

Malzemecisinden yönetmenine değin bir olmamışlıklar yığınınından meydana geliyor.

AŞK TAKTİKLERİ

DÜNYA - YENİ BİR BAŞLANGIÇ

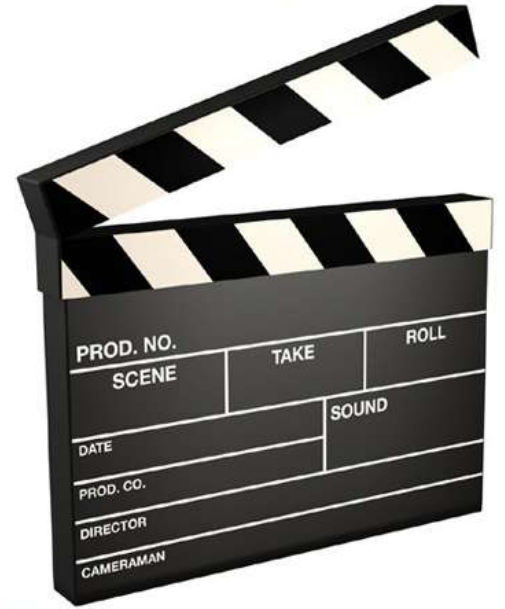
HAYALET ÖĞRENCİLER

KAYIP UMUTLAR

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
AŞK TAKTİKLERİ							
BALDAN ACI					★★★		
DEHŞET KASETİ							
DÜNYA - YENİ BİR BAŞLANGIÇ		★★		★★	★★	★★	
HAYALET ÖĞRENCİLER		★★					
KAYIP UMUTLAR				★★★★	★★★★	★★★★	
ÖLÜM KAPANI							
BABADAN OĞULA		★★★★		★★★★	★★★★		★★★★
BAŞVURU: KABUL				★★	★★		
BENİM ÇOCUĞUM		★★★★		★★★★	★★★★		
BİLİNMEZE DOĞRU: STAR TREK	★★	★★★★		★★★★	★★		★★
DÜNYA SAVAŞI Z	★★★★		★★		★★	★★	★★★★
FELEKTEN BİR GECE III				★★	★★★★		★★
HAVADA AŞK VAR							★★
HİPNOZCU			★★				
İNŞALLAH		★★★★					
MAN OF STEEL	★★★★	★★★★		★★	★★★★	★★★★	★★
MUHBİR		★★					
RÜZGARLAR				★★	★	★★	
SAKSI OLMANIN FAYDALARI		★★★★		★★★★			
SESSİZ EV		★★					
SEVİMLİ CANAVARLAR ÜNİVERSİTESİ		★★★★		★★★★			
TRANS				★★★★	★★★★		★★
CANAVARLAR SOFRASI		★★★★	★★★★	★★★★	★★	★★★★	
HANSEL VE GRETEL: CADİ AVCILARI	★★	★★	★★	★★	★		★★★★

SİNEMA BLOGLARI, SİNEMAYA ZARAR MI VERİYOR?

Peter Stothard'ın, edebiyat bloglarının edebiyata zarar verdiği yönündeki görüşleri üzerine, aynı şeyi ülkemizdeki **sinema blogları** için düşündüm. Sonuç: Manzara yer yer gerçekten korkunç olsa da **'zarar verme kabiliyeti'**nden söz edilemeyeceği kanısındayım.

GEÇEN YILIN BOOKER ÖDÜLÜ JÜRİ BAŞKANI PETER STOTHARD, BELLİ Kİ EPEYDİR ÜZERİNDE DÜŞÜNDÜĞÜ BİR KONUYU DİLE GETİRMİŞ, "KİTAP BLOGLARI EDEBİYATA ZARAR MI VERİYOR?" BAŞLIKLİ

makalesiyle ilginç bir tartışmanın fitilini ateşlemişti. Stothard'a göre edebiyat blogları ciddi eleştirinin sesini bastırmaya, edebiyata zarar verir hale gelmeye başlamıştı. İlginç nokta, Times'ın kitap ekinde çalışan Stothard'ın kendisi de bir bloga sahip ve genel olarak eleştirel yaklaşıp da bazı edebiyat sitelerini yere göğe sığdıramıyor. Kısacası, blogların olumsuz rolüne parmak basan Stothard, en azından söz konusu makaleyi ortaya çıkarabilmek için, pek haz etmediği o dünyada köşe bucak epeyce gezinmeyi göze almış.

Aynı soru sinema bloglarıyla ilgili olarak da tekrarlanabilir: Sinema blogları, sinema eleştirisine, dolayısıyla da sinemaya zarar mı veriyor?

Hemen belirteyim ki benim yanıtım, "Hayır"... Rastladığım en kötü sinema blogunun bile sinema sanatına ve sinema eleştirisine zarar verdiğine, verebileceğine inanmıyorum.

Başvuru kaynağı olarak haftada birkaç kez girip çıkmak zorunda kaldığım temel siteler dışında, yakın zamana kadar sinema bloglarıyla Stothard'ın edebiyat bloglarıyla ilişkisi kadar içli dışlı olamadığımı, severek ve çok şey öğrenerek takip ettiğim "İyi Kötü Film", "Sinematik-Spaghetti", "Dolu Hayat" gibi birkaç site ve blog dışında bu alemin biraz yabancı olduğunu baştan itiraf edeyim. İlk keşfettiğim yerlerden biri, nostaljik Türk sineması temalı "Çilek'in Dünyası" adlı blogdu, o da epeydir güncellenmiyor ne yazık ki.

Son günlerde sinema bloglarına daha yakından ve daha dikkatle bakmamı, okumakta olduğunuz bu yazıya karar

vermemi sağlayan şey ise bir tweet oldu. Kendisi de "Ekşi Sinema"nın yöneticisi ve editörü olan genç sinema yazarı Kaan Karsan, geçen 19 Mayıs'ta şöyle bir şey yazdı: "Canım iğrenç bir şey yapmak istediği için arada girip kritiklerini okuduğum saçma sapan sinema blogları var. Meditasyon gibi bir şey bu."

Kaan'ın satırları ile

Stothard'ın iddiasının sonuçta aynı kapiya çıktığı, açık. Fakat ben yine de kötü blogların edebiyata zarar verebileceğini kabul etmekle birlikte, 19 Mayıs'tan bu yana sayısının hayli kabarık olduğunu anlamış bulunduğum kötü ve saçma sapan sinema bloglarının sinemaya (ve ciddi eleştiriye) zarar veremeyeceği kanısındayım.

Kissadan hisse kabilinden, gördüğüm manzarayı şöyle özetleyebilirim:

- Bu blogların çoğunda Türkçe kullanımı felaket düzeyde. Dilbilgisi, hiç yok. "De'ler, da'lar, mi'ler, ki'ler" konusunda kan gövdeyi götürüyor.

- Politik ve ideolojik yetersizlik, kimi zaman cehalet düzeyine varıyor.

- Tarih ve coğrafya konusu ha keza... İsviçre ile İsveç'in aynı ülke zannedilmesi düzeyinde hatalar yapıyor, diyelim ki bir Asya ülkesinden Afrika'daymış gibi söz edilebiliyor.

- Filmlere dair yorumların çoğunluğu, ya başka bir yerden apartmaya ya işkembeden atmaya ya da kötü bir çeviriye dayanıyor.

- Altı ay önce yer verilmiş bir yazının, sanki altı ya da altmış yıllık gibi 'arşiv' notu düşülerek tekrar yayınlanmasında hiçbir sakınca görülüyor.

- Sinema tarihi, çoğunlukla blogun yaşıyla eşit kabul ediliyor.

- Lütfi Akad, Angelopoulos ya da Rekin Teksoy, hiçbir şey fark etmiyor. Dünyanın en önemli, en ünlü sinemacısı da ölse blogların ruhu bile duymuyor, gidenin ardından anma yazısı ortaya konamıyor.

- Ortak nokta, 30 bin...

Blogların çoğu şaşırtıcı biçimde 'günde 30 bin tık aldığını' iddia ediyor. Niye 70

değil de 30 bin, onu çözemedim.

- Bazı blogların 'herkesin bildiği sır' şeklindeki temel hedefi, festivallere davet alabilmek, bir haftalık yeme-içme masrafından kurtulmak. Bu noktada köy-kasaba festivali ayrımı yapılmıyor ama arada bir "Sen klimalı otobüsle gittin, ben sekiz saat minibüste süründüm" kavgaları çıkıyor, küslükler yaşanıyor.

- Festivallere davet almak için 'medya sponsorluğu' gibi süslü bir ambalaj gerekiyor. Olunursa sorun değil, ama olunamazsa o festivalin kötüye gittiği, gelecek yıl yapıp yapılamayacağını bile belli bulunmadığı dillendiriliyor; festival ekibinin çok acemi, beceriksiz ve suratsız olduğu söyleniyor.

- Blog güncelerinde, konuk olunan festivallerdeki filmlere 'beğendim-beğenmedim' düzeyinde iki üç satırla değinildikten sonra, mutlaka ama mutlaka kebab ve tatlılardan, tadına bakılan yerel içeceklerden söz ediliyor, "Kebab ve Ben" fotoğrafları yayınlanıyor.

- Ve son bir ayda Türkiye ayağa kalktı, çoğu sinema blogu 'görmedi, seyretmedi' bile!

Ortalama düzeyi bu olan blogların sinemaya ve eleştiriye zarar vermesi mümkün mü?

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

CAZCI KARDEŞLER

Sinema tarihinin en hızlı, en şamatalı ve **en keyifli müzikali** karşınızda. Onlarca arabanın telef edildiği, sadece aksiyonuyla değil dinlerken yerinizde duramayacağınız müzikleriyle de hedefi tam 12'den vuran, **zamana karşı asla yenilmeyen** bir kült film “Cazcı Kardeşler” (**The Blues Brothers**)... John Landis imzalı 1980 yapımı filmde **Dan Aykroyd** ile hayata erken veda eden **John Belushi** harikalar yaratıyor. Ölmeden önce görülmesi gerekenlerden!

HER BÜNYE MÜZİKALİ KALDIRMAYABİLİR. AMA SAYISI BİR ELİN PARMAKLARINI GEÇMEYEN ÖYLE İSTİSNALAR VARDIR Kİ; SEVSİN-SEVMESİN İSTİSNASIZ HERKES ÖMÜR BOYU BIKIP USANMADAN O MÜZİKALİ SAYISIZ KEZ İZLEYEBİLİR. TIPKI EŞSİZ “CAZCI KARDEŞLER” (THE BLUES BROTHERS, 1980) GİBİ... DAHA İLK DİNLEVIŞTE yerinizde duramayacağınız müzikleri, şarkılarıyla; dur-durak bilmeyen aksiyonuyla, temposuyla; kara mizahın zirvelerinde dolaşan mizah anlayışıyla zamanlar-üstü bir kültür “Cazcı Kardeşler”. Hemen not düşelim, filmde caz değil, en sağlamından blues mevcut.

En iyi eserlerini 70’ler sonu ile 80’ler başında veren John Landis imzalı bir film bu. 1978’de ünlü National Lampoon’s serisinin temelini atan “Çılgınlar Okulu” (Animal House), 1981’de “Kurt Adam Londra’da” (An American Werewolf In London), 1986’da “Üç Kabadayı” (iThree Amigos!) filmlerini yöneten, Michael Jackson’ın meşhur “Thriller” klibine de imza atan John Landis, 1980 yılı için astronomik sayılabilecek 27 milyon dolarlık bütçeyle ‘anarşist’ bir müzikal koyuyor ortaya. İnanılmaz bir gişe canavarına dönüşen, 1983’e gelene dek dünya çapında 115 milyon dolar hasılat toplayan “Cazcı Kardeşler”, aradan geçen onca yıla karşın halen iştahla izlenen, ölümsüz bir klasik.

Film, ‘Men In Black’ tarzı siyahlar giymiş iki kardeşin; Jake ve Elwood Blues’un maceralarını anlatıyor. Üyesi olduğu ‘The Blues Brothers’ adlı müzik grubuna para sağlamaya çalışırken hapse düşen Jake, yıllar sonra tahliye oluyor. Kardeşi Elwood onu, 1974 model bir Dodge polis arabasıyla cezaevinden almaya geliyor. İlk iş, büyüdükleri yetimhaneye gidip, onları yetiştiren rahibeye uğramak. ‘Penguen’ dedikleri rahibe, yetimhanenin 5000 dolarlık vergi borcundan ötürü kapatılacağını söylüyor. Jake ve Elwood da buna engel olmak için çıkıyorlar yola. Amaçları, eski müzik grupları olan ‘The Blues Brothers’ın üyelerini tek tek bir araya getirerek son bir konser düzenlemek.

Tam da bu noktada şamatanın âlâsı başlıyor. Grubun dağılmasından sonra her biri çil yavrusu gibi dört bir yana savrulmuş müzisyenlere tek tek uğrayıp onları razı ediyorlar. Jake ve Elwood, daha ilk andan peşlerine taktıkları polisleri tam gaz kaçarak atlatmaya çalışırken, durmadan onları öldürmeye çabalayan gizemli bir kadın ve kendilerini Adolf Hitler’in ilkelerine adanmış çatlak bir Nazi sempatizan grubu da öyküye dahil oluyor. Bu hızlı anlatıma, araya giren ve hikayeyi solda sıfır bırakan kıpır kıpır şarkılar eşlik ediyor.

Jake ve Elwood'un siyah takım elbiseler içerisindeki 'cool' halleri, onları 'anarşist' olmaktan alıkoymuyor; aksine beyazperdedeki en 'afili anarşist'ler olup çıkıyorlar. Hapse de girseler, en ağır suçları da işleseler hedefleri ve amaçları o kadar ulvi ki, yapacakları iyiliğin yanında başka her şey teferruat kalıyor. Düzeni sallamıyorlar. Belki de umursadıkları tek şey; sistemin 'din kurumu'. Ancak orada da 'penguen' dedikleri rahibeyle girdikleri diyalogdan, kiliseyi sadece yetiştirildikleri yuva olarak gördüklerini anlıyoruz. Daha çok vefa borçlarını ödemek ve orada kalan yetim çocuklara yardım etmek istiyorlar. Sık sık "Tanrı adına görevdeyiz" (We are on a mission from God) deseler de, dindar oldukları pek söylenemez... James Brown'ın yönetimindeki Baptist kilisesini getirdikleri halden, filmin kilisedeki ayine 'yaklaşımından' anlayabiliriz bunu...

Her ikisinin de yaptıkları şey tamamen 'kendi doğruları'... 'Cazcı Kardeşler', yanlış yaptıklarını pek düşünmüyor, peşlerinde onları haksız yere yakalamaya çalışan 'kötü' polisler ve adamlar var. Onları atlatabilmeleri hususunda açıkçası biz de yanlarında yer alıyoruz film boyunca. Düzenin, asayişin temsilcisi polis, elbette burada da 'karşı' tarafta. Üstelik o kadar 'şaşkın' tipler

olarak çizilmişler ki, onlarca arabayı sırf zekasızlıklarından paramparça ediyorlar. 103 arabanın parçalandığını ve o dönem için bunun sinema tarihinde bir rekor olduğunu da not düşelim. Üstelik çoğunu da polisler kendi kendilerine hallediyor, sırf bizimkileri yakalamak uğruna. Hoş, biber gazı da kullansalar, Jake ve Elwood'un hiçbir şekilde yakalanmaya niyetleri yok tabii.

133 ve 148 dakikalık iki ayrı versiyonu olan "Cazcı Kardeşler", bu filmde bir süre sonra erken yaşta hayata veda eden başroldeki John Belushi'nin ve Dan Aykroyd'un müthiş uyumlu oyunculuğunun yanı sıra, daha pek çok dev isim barındırıyor kadrosunda. "Yıldız Savaşları"nın (Star Wars) Prenses Leia'sı Carrie Fisher; dönemin 'sıksa' mankeni olarak şöhrete ulaşan Twiggy; Belushi gibi erken kayan yıldızlardan John Candy; müzik dünyasından James Brown, Ray Charles, Aretha Franklin, Cab Calloway gibi devler; ayrıca çok kısa ama şaşırtıcı rollerde sürpriz yapan iki yönetmen; Frank Oz ve Steven Spielberg...

1998'de hiç hatırlamak istemediğimiz "Cazcı Kardeşler 2000" (Blues Brothers 2000) adlı bir devam filmi de çevrilen bu has klasiği, bir kez gördükten sonra bir daha ömür boyu unutamayacaksınız, bizden garanti!

KAFASI KIRIKLARIN KOVBOYU *

Bu hafta **“Kayıp Umutlar”la (Promised Land)** salonlara konuk olan **Gus Van Sant**, bağımsız sinemayla ana akım arasında gidip gelen bir yönetmen. Özellikle **marjinalize edilmiş anti-kahramanların** ‘yalnızlık’ ve ‘yol’la olan ilişkilerini deşifre eden bir anlatının peşine düşmüş bir yaratıcı...

1 998’DE BEŞ SAYILIK BİR SERÜVENİN ARDINDAN YAYIN HAYATINI BİTİREN SİNEMA DERGİSİNDE BİRLİKTE ÇALIŞTIĞIMIZ SİRALARDA TUNA ERDEM’İN ŞÖYLE BİR TESPİTİ OLMUŞTU GUS VAN SANT HAKKINDA: “KAFASI kırıkların kovboyu”. Bu tespiti katılmamak mümkün değildi gerçekten de; o döneme kadar çektiği bir avuç filmde işlediği karakterler, hep bir ‘sıra dışı kovboy’ hikayesi anlatıyordu bizlere. ‘Marjinal’ kelimesinin sözlük anlamı haline gelen bu karakterler, uyuşturucu ve cinsellik duvarlarını aşmış bir platformda geziniyorlardı. Kahraman olmak gibi bir takıntılar yoktu hiçbirinin; her birinin birer anti-kahraman havası vardı ve yitip gitmekle kalıp direnmek arasında deviniyorlardı bu filmlerde...

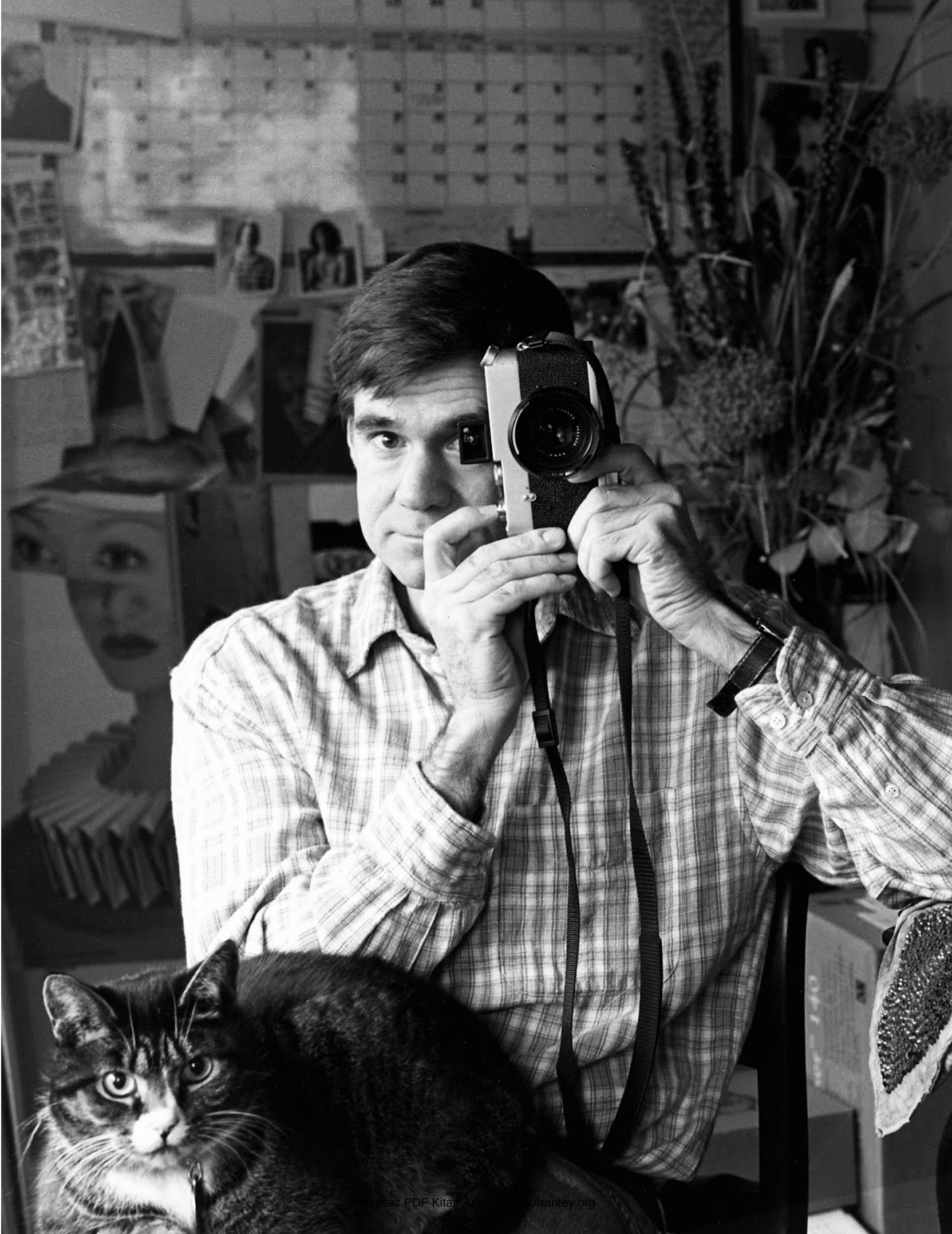
Amerikan bağımsız sinemasının hayatın alt katmanlarını sahiplenen, giderek onlara tutunan yapısının tetiklemesiyle harekete geçen ve yalnızlıklarını kırmaya çalışan karakterlerin dünyasına yavaşan Gus Van Sant, bağımsız sinemanın ‘gerçek’ neferlerinden biri. Amerikan kültürünün köklü elemanlarından olan ‘yol’ kavramına fazlasıyla prim veren, onun cazibesine kapılıp kahramanlarına yollardaki serüvenlerinde ekstra kimlikler kazandıran sanatçı, yine bir Amerikan kültür dinamiği olan ‘yalnız kovboy’ imajını modernize ederek sunmayı da bir ilke olarak benimsemiş görünüyor. Her filmini bu minvalde bir ‘model’ üzerine inşa eden ve kararsızlıkların, kimlik arayışlarının, bir yere ya da bir şeye ulaşma isteğinin, düşsel olana özlemin, ‘hastalıklı tutku’nun belirleyici olduğu görkemli bir binaya ulaşan yönetmen, sıklıkla ‘kıskırtıcı’ bir görüntü vermeyi de

başarıyor filmlerinde... 24 Temmuz 1952’de Louisville, Kentucky’de doğan Gus Van Sant, babasının bir seyyar satıcı olması nedeniyle çocukluğunu kentten kente gezerek geçirmek zorunda kalır. Resim yapmak ve Super-8 kamerasıyla filmler çekmek, en büyük eğlencesi olur ilk gençlik yıllarında. Bu yetenekleri, onu 1970’te Rhode Island Tasarım Okulu’na kadar götürür. Buradaki sınıf arkadaşları arasında, yıllar sonra Talking Heads olarak müzik dünyasını sallayacak David Byrne ve grubun diğer elemanları da vardır. Yine okuldayken Stan Brakhage, Jonas Mekas ve Andy Warhol gibi avant-garde sanatçılarla ilgilenmesi, onun kısa sürede resimden vazgeçerek tümüyle sinemaya doğru yönelmesine neden olur. Bir süre Avrupa’da kalan Van Sant, 1976’da Los Angeles’a geldiğinde kariyerinin ilk adımlarını atmak için hazırdır artık. Senarist-yönetmen Ken Shapiro’nun yanında yapım asistanı olarak bir iş bulur ve böylece bazı fikirlerini dış dünyaya açma fırsatına sahip olur. 1981’de çektiği ve hiçbir zaman gösterim şansı bulamayan 45 dakikalık “Alice In Hollywood” adlı filmde, ünlü olmak için Hollywood’a giden ama düş kırıklığı yaşayan bir aktrisin hikayesini anlatan yönetmen, bu dönemde Los Angeles’ın sokak hayatı üzerine yaptığı gözlemlerle gelecekte neler sergileyeceğinin de işaretlerini verir. Kentin özellikle marjinalleşmiş kesiminin dünyasına dair gözlemler yapan Van Sant, 1985’teki ilk uzun metrajlı filmi “Kötü Gece” (Mala Noche) ile başlayacak görkemli kariyerinin de nüvesini oluşturur böylece. İlk filme gelene kadar irili

ufaklı birçok kısa film çekerek yönetmenliğe ısınan sanatçı, sonraki yıllarda da kısa film geleneğini sürdürecektir.

EŞCİNSEL OLDUĞUNU DİLE GETİRMekten HİÇBİR ZAMAN SAKINMAYAN GUS VAN SANT, “KÖTÜ GECE”DE EŞCİNSEL BİR İÇKİ DÜKKANI TEZGAHTARI İLE MEKSİKALI BİR GÖÇMENİN AŞKINI, TÜM YARIM kalmışlığı ve lanetli havasıyla aktarır. Portland’lı sokak yazarı Walt Curtis’in aynı adlı yarı otobiyografik romanından uyarlanan filmde, birçok eşcinsel sinemacının aksine cinsel ilişkiyi açıkça göstermeyi düşünmez Van Sant. Bu durumsa onun sonraki filmlerinin zengin altyapısını destekleyecek, ‘göstermektense hissettirmek’ modeline bağlılığını tescilleyecektir. Yönetmeni kısa sürede bağımsız sinemanın önemli simaları arasına sokan bu siyah-beyaz film nedeniyle Hollywood’un da ilgisini çeken Gus Van Sant, Universal’la kısa süren bir görüşme dönemi de yaşar ama fikirlerinin Universal için biraz ‘sıra dışı’ olması bahanesiyle bu görüşmelerden olumlu bir sonuç çıkmaz.

“Kötü Gece”nin ardından birkaç yıllık bir kısa film dönemi yaşayan, bu arada Universal’ın reddettiği projelerini olgunlaştıran yönetmen, 1989’da gerçek anlamda ilk çıkışı yapacağı “Drugstore Cowboy”u çeker. Uyuşturucu ihtiyaçlarını gidermek için eczaneleri soyan dört müptelanın hikayesini gerçek anlar ve diyaloglarla zenginleştiren bu yapım, Gus Van Sant adının ‘önemli sinemacılar’ arasına yazdırılmasına yeter de artar bile. Matt Dillon da buradaki performansı ile yeni bir

ESRAR PERDESİ

TORN CURTAIN (1966)

Eşcinsel bir tezgahlarla Meksikalı göçmenin aşkı, yönetmenin 1985'teki ilk filmi "Kara Gece"nin temasıydı.

1991'deki "Benim Güzel Idaho'm"da iki eşcinsel fahişenin öyküsünü izledik.

1993 yapımı "Dişi Kovboyılar Da Hüzünlenir"de Uma Thurman başroldeydi.

çıkış daha yaşayacaktır.

Yönetmenin bir sonraki filmi "Benim Güzel Idaho'm" (My Own Private Idaho), 1991'de gösterime girer ve sanatçının başyapıtı olarak değerlendirilir. İki erkek fahişeyi odağa alan öyküsü, marjinal dünyanın yabancılaşmaya yatkın yapısını gözler önüne serer, bir yandan da sürükleyici bir yol hikayesine dönüşür. Keanu Reeves ve River Phoenix'e şapka çıkarılan film, sokağın gerçek yüzünü Shakespeare'in "4. Henry"siyle açıklamayı da becerir.

KOVBOY HİKAYELERİ DEVAM ETMEKTEDİR GUS VAN SANT'IN FILMOGRAFİSİNDE; 1993'TEKİ FİLMİ "DİŞİ KOVBOYLAR DA HÜZÜNLENİR" (EVEN COWGIRLS GET THE BLUES) DA BU ROTAYI İZLER. TOM ROBBINS'IN

romanından yapılan bu uyarlama, yönetmenin hayranlarını bir miktar da olsa düş kırıklığına uğrattır. Uma Thurman, Keanu Reeves, John Hurt, Lorraine Bracco, Angie Dickinson gibi isimlerden kurulu geniş bir kadroya ve kısmen yüksek bir bütçeye sahip olmasına karşın, hem Tom Robbins hayranlarını hem de Gus Van Sant takipçilerini tatmin etmez bu çalışma.

Nicole Kidman'ı başrole taşıyan bir sonraki proje "Sonsuz İhtiras" (To Die For), yönetmenin yeniden göze girmesine ve şöhretini kurtarmasına vesile olur. Joyce Maynard'ın romanına dayanan bu kara komedi, öldürecek kadar ihtiraslı bir hava durumu sunucusunun hikayesini anlatır. Matt Dillon ve Joaquin Phoenix de Kidman'ın erkeklerini başarıyla oynarlar bu önemli yapımda. Van Sant'in büyük bir stüdyo (Columbia) için yaptığı ilk çalışmadır aynı zamanda bu film. Aynı yıl içinde Larry Clark'ın 'kışkırtıcı' gençlik filmi "Kids"e de yapımcı kimliğiyle katkıda bulunur sanatçı.

Marjinal sulara gezinmeyi ilke edinen Gus Van Sant için 1997 yılı bir dönüm noktası olur. Popülerlik kulvarına kaymasına vesile olan "Can Dostum"u (Good Will Hunting) çeker. Senaryo yazarları Matt Damon ve Ben Affleck'in sonraki yıllardaki ünlülerinin kapısını açan yapım, sorunlu bir matematik dehasının dünyasında benzersiz bir gezintiye çıkarır bizleri. Senaryo ve yardımcı erkek oyuncu (Robin Williams) dallarında Oscar da alan film, yönetmenin kredisini de büyütür ve istediği filmleri çekme lüksünü sağlar ona. Yıl 1998... Alfred Hitchcock başyapıtı "Sapık"ın (Psycho) yeniden

Gus Van Sant asıl büyük çıkışını 1989'daki "Drugstore Cowboy" ile gerçekleştirdi.

çevriminde yine bir 'çuvallama' sorunu yaşamasına karşın, stilizasyon konusunda ilginç bir yapı kurmayı başarır filminde... İki yıl sonra gerçekleştirdiği "Forrester'ı Bulmak" (Finding Forrester) ise, siyahi bir basketbolcunun önemli bir sınavdan geçer not alabilmek için eğitim aldığı okulda tanıştığı bir yazarla olan ilişkisini, giderek kendini keşfetmesini anlatır. Berlin Film Festivali'nden Gus Van Sant'e ödül kazandıran bu çalışmayı takiben çok daha kişisel ve devinimsiz bir proje alır sırayı: "Gerry". Doğaçlamaya uygun bir yapıyla

vücut bulan film, Casey Affleck ve Matt Damon'la, aynı adı taşıyan (Gerry) iki adamın çölde kayboluş hikayelerini yansıtır.

2003 YAPIMI "FİL" (ELEPHANT) İSE YÖNETMENİN BAŞYAPITI OLARAK KABUL EDİLİR. 1999'DA COLUMBINE LİSESİ'NDE YAŞANAN ÖĞRENCİ KATLİAMINI TEMEL ALAN, AMA BUNU "GERÇEK BİR hikayeden uyarlanmıştır" klişesinden soyutlayan yönetmen, sorgulamak ve yargılamaktan ziyade göstermek ve tespit etmek için kullanır burada sinemasını. Cannes Film Festivali'nde Altın Palmiye'yi

kapan bu önemli sinema yapıtı, bir yandan da 'çağın aynası sinema' kavramına gerçeklik kazandırmış olur.

2005 yapımı "Son Günler"de (Last Days), Seattle'lı bir rock müzisyeninin sıkıntılı dünyasına sokar izleyicileri Gus Van Sant. Nirvana'nın efsane solisti Kurt Cobain'i çıkış noktası olarak kullanan yapım, Cannes'da gösterildiğinde olumlu tepkiler almamasına karşın, birçok açıdan merakla izlenmeyi hak eden bir çalışmadır. Michael Pitt, Lukas Haas, Asia Argento gibi isimleri barındıran oyuncu kadrosuyla da ilgi çeker bu film.

ESRAR PERDESİ

TORN CURTAIN (1966)

Yönetmen 1995'te çektiği "Sonsuz İhtiras"ta ilk kez büyük bir stüdyoyla çalıştı.

1997'de yönettiği, Oscar'lara boğulan "Can Dostum", yönetmene tüm kapıları ardına kadar açtı.

2008 yapımı "Milk", eşcinsel aktivist-politikacı Harvey Milk'in gerçek öyküsünü perdeye taşıdı.

2006'da çok yönetmenli/çok hikayeli Paris filmi "Paris, Seni Seviyorum"da (Paris, Je T'Aime) "Le Marais" adlı bölüme de imza atan Van Sant, 2007 yapımı "Paranoid Park"ta ise Blake Nelson'ın aynı adlı romanından yola çıkarak çarpıcı bir gençlik hikayesi daha anlatır bizlere. Gençliğin meselelerini sinema yoluyla anlatmaktan bıkip usanmayacaktır belli ki. Ertesi yıl, sekiz önemli ismin kısa filmlerini buluşturan "8" projesinde de var olan ve "Mansion On The Hill"le farkını hissettiren yönetmen, Sean Penn'e ve senaristi Dustin Lance Black'e Oscar getiren filmi "Milk"i de aynı yıl içinde gösterime sokar. Eşcinsel aktivist/politikacı Harvey Milk'in gerçek hikayesiyle hedefi bulmuştur bir kez daha.

2011'E KADAR 'DİNLENEN' GUS VAN SANT, O YIL YENİDEN RİNGLERE DÖNER VE "SENİN İÇİN"LE (RESTLESS) FARKLI BİR AŞK HİKAYESİ ANLATIR. ŞİMDİLİK SON FİLMİYSE "KAYIP UMUTLAR"DIR (Promised Land). Matt Damon'la "Can Dostum" ve "Gerry"den sonra bir kez daha aktör/senarist olarak çalışma fırsatı bulur bu filmde, her ne kadar ilkindeki başarıyı yakalayamamışlar da...

En sevdiği yönetmeni Stanley Kubrick olarak açıklayan, Destroy All Blondes adlı bir müzik grubunun üyesi olan, zaman zaman videoklip yönetmenliği de yapan (David Bowie, Red Hot Chili Peppers, Hanson, Chris Isaak), "Pink" adlı bir romanı bulunan, iki solo müzik albümü basılan, "108 Portraits" adlı bir fotoğraf albümü olan Gus Van Sant, River Phoenix'in ölümü üzerine ertelemek zorunda kaldığı bir Andy Warhol projesine de sahip (ne zaman hayata geçeceğini halen bilemiyoruz).

Sinema sanatını çeşitli açılardan zenginleştiren, onu köreltmek yerine derinleştiren yönetmenlerin başında geliyor Van Sant. Onun sinemasının sıra dışılığından beslenen birçok genç isim yetişiyor şimdilerde ve Van Sant ekolünün marjinalitesini geliştirmeye çalışıyorlar. Yine de onun 'kovboy tutkusu'nun, duvarları yerle bir eden anlatımının, cinselliğe bakış açısındaki zenginliğin, yabancılaşmaya yüklediği ekstra anlamların, dört başı mamur bir sinema adamı olmasının yanına yaklaşmak pek kolay değil gibi...

* Tuna Erdem'in hoşgörüsüne sığınarak attık bu başlığı...

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

HANSEL VE GRETEL: CADİ AVCILARI

ORJİNAL ADI Hansel & Gretel:
Witch Hunters

YÖNETMEN Tommy Wirkola

UYUNCULAR Jeremy Renner,
Gemma Arterton, Famke Janssen,
Derek Mears

YAPIM/SÜRE 2013 ABD – Almanya, 84 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.40:1, 5.1 DD İng. ve Tr.

ŞİRKET Tiglon (Paramount)

**FİLM, MASAL
KİMLİĞİYLE DEĞİL,
AKSİYON KİMLİĞİYLE
AYAKTA KALMAYI
BAŞARIYOR.**

ÖZELLİKLE “YÜZÜKLERİN EFENDİSİ” (THE LORD OF THE RINGS) SERİSİYLE ŞAHLANAN FANTASTİK SİNEMA SON YILLARDA masallardan devşirdiği hikayeler de sürüyor önümüze. Çoğu da Grimm Kardeşler’in karanlık vizyonlarından beslenen “Kırmızı Başlıklı Kız”, “Pamuk Prenses” gibi masallar birer birer, ilginç uyarlamalarla beyazperdeye yansıyor. “Hansel ve Gretel” de bağlamından epeyce kopararak bu furyaya eklendi. Norveç doğumlu yönetmen Tommy Wirkola’nın çektiği film, masal kimliğiyle değil, aksiyon kimliğiyle ayakta kalmayı başarıyor.

Film, masalı temel alarak başlıyor. Hansel ve Gretel’i şeker ve çikolatayla kaplı bir evde bir cadının elinde esir görüyoruz. Fakat masaldaki gibi, cadıyı alt edip evden kaçmayı başarıyorlar. Sonra yıllar geçiyor, büyüyorlar. O gün bugündür cadı avcılığıyla meşgul kardeşlere ufak bir kasabadan yardım çağrısı geliyor. İki kardeş 11 çocuğun sırı kadem bastığı kasabada karanlık ve güçlü bir cadının varlığını keşfediyorlar. Onunla mücadele ederken kendi geçmişlerindeki kimi karanlık noktaları da öğreniyorlar.

Yönetmen Wirkola günümüz izleyicisini cezbedecek hız, heyecan ve gerilimi yaratmayı başarıyor. Masalı deli saçması noktalara çektiğine kuşku yok ama zaten filmin özgün bir uyarlama olmak gibi bir iddiası da bulunmuyor. Fakat bu sefer de yönetmenin Hansel ve Gretel isimleri üzerinden prim yapmak gibi bir niyeti ortaya çıkıyor ki, bunun da Grimm Kardeşler’in mirasına halel getirip getirmediği muhakkak tartışılmalı. Bu filmi masalın bıraktığı yerden devam ediyor diye kabul etmek en iyisi galiba.

Aralarında 15 yaş fark bulunan Jeremy Renner (1971 doğumlu) ile Gemma Arterton’un (1986 doğumlu) ‘kardeşlik bağları’ sorgulanmayacak gibi değil. Gene de Arnold ve Danny DeVito’nun ikiz kardeşliğini bile kabullenmiş bir neslin ahfadı olarak ona da eyvallah diyoruz.

Hansel’in küçükken şekerden yapılmış evde yediği şekerler yüzünden diyabet olması tatlı bir espri olmuş.

Orijinal afişteki tanıtım cümlesi (“İntikam şekerden tatlıdır”) biraz ucuz bir espri olmuş.

CANAVARLAR SOFRASI

YÖNETMEN Ramin Matin

OYUNCULAR Gizem Erdem,

İbrahim Selim, Pınar Töre, Tuğrul Tülek

YAPIM/SÜRE 2011 Türkiye, 85 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. (T.A.)

ŞİRKET Tıglon (Giyotin Film)

**SOĞUK VE MESAFELİ
ANLATIMINA KARŞIN,
'KUŞATICI' BİR
FİLM "CANAVARLAR
SOFRASI" ...**

İKİ YIL ÖNCE ALTIN PORTAKAL'DA SIRADIŞI ÖYKÜSÜ VE ALIŞILMADIK ANLATIMIYLA HAFİF ÇALKANTILARA YOL AÇAN 'ŞAŞIRTICI' nitelikteki "Canavarlar Sofrası", gündemi ilgilendiren özellikleri nedeniyle bugünlerde tekrar seyredilmesi gereken, eşe dosta da önerilebilecek filmlerden biri. Ramin Matin bu ilk yönetmenlik denemesinde, 'ikinci filmini merakla bekliyoruz' dedirtmenin ötesine geçerek, ustalıklı ve sağlam bir dil tutturuyor, özgün bir gerilim yaratmanın üstesinden geliyor.

Dört kişilik, seçkin bir akşam yemeğindeyiz. Evli bir çift olan J ve M, gene evli arkadaşları K ve D'yi konuk ediyorlar. Rezidans dairelerine benzeyen sade bir konfora sahip lüks mekanda önceleri her şey normal akışındadır. Yemek sohbeti koyulaştıkça, gidişat biraz tuhaflaşmaya başlar. 'Sanat' adına herhangi bir şeyden konuşmak, yalnızca o salonda değil, neresi olduğu bilinmeyen ülkede de yasaklanmış gibidir.

Haz, tüketim, cinsellik muhabbeti ise kısa sürede faşizan boyutlar kazanır. Zaten dışarıdan duyulan siren ve silah sesleri, haykırışlar vb. polis ile kurallara uymayan isyancılar arasında bir

mücadelenin sürdüğünü, sokakta faşizmin egemen olduğunu, birilerinin de faşizme karşı direndiğini kanıtlamaktadır.

Seyirciyi, sinemamızda görmeye pek alışık olmadığımız türden, neredeyse tamamıyla ve üstelik İngilizce diyaloglara dayanan 'teatral' bir atmosfere sokan "Canavarlar Sofrası", kara-ütopya çizgisinde ilerleyen, ruhu faşizm tarafından ele geçirilmiş 'üst' bireylerin rahatlık ve kaygısızlıklarını gayet başarılı biçimde yansıtan sarsıcı bir çalışma.

Avustralya'da insan avından 'Çin malı çocuklar'a, içki, sigara ve soda yasağından zevk için çocuk tokatlamaya kadar açılan 'faşizan fantezi yelpazesi'nin eşliğinde gelişen, Antalya'da Jüri Özel Ödülü ve SİYAD Ödülü kazanmış olan "Canavarlar Sofrası", es geçilmeyecek bir film.

Oyuncular film boyunca belki çok öne çıkmıyorlar ama 'oyun gücünü' hep duyumsuyorsunuz.

Toplumu saran 'karanlık' keşke biraz daha 'aydınlık' görüntülerle aktarılabilsaydı.

JAMES BREWSTER
SOUND-ARTIST
BARISTA

ELECTRO-ACOUSTIC CAFÉ

Sergey Vasiliev'in kısacık sanat belgeseli “Electro-Acoustic Café”, Malmö’lü çağdaş sanatçı **James Brewster**’ın iki önemli özelliğini gösteriyor bizlere: İlki **‘barista’**lık, ki ‘Latte-Art’ temalı bir yarışmada ikinciliği var; ikincisiyse **‘sound artist’** olması.

YÖNETMEN Sergey Vasiliev
YAPIM 2011 İsveç
SÜRE 3 dk.

MALMÖ'LÜ ÇAĞDAŞ SANATÇI JAMES BREWSTER'İN İKİ LEZZETLİ UZMANLIK ALANI VAR; İLKİ BARISTA'LİK VE DOĞRUSU BU KONUDA hiç mütevazı değil, 'Latte-Art' temalı bir yarışmada ikinciliği var. Aynı zamanda bir 'sound artist' Brewster; bu kimliğini 'ses sanatçısı' şeklinde çevirdiğimizde, onun yaptığı işten iyice uzaklaşmış oluyoruz. Kendisi ses çıkartabilen ve yayabilen hemen her şeyi profesyonel ses alıcılarıyla kaydediyor ve 'sound-art' türüne giren albümler yapıyor. İki alanda usul usul ilerlerken bir gün kafasına 'ikisi bir arada' orijinal bir proje geliyor: İnsanlara aynı anda lezzetli kahveler ve esteteze edilmiş kahve seslerinden oluşan bir ses enstalasyonu sunan mobil kafe projesi.

Bugüne dek ulusal televizyonlara ve radyolara, hatta sanat organizasyonlarına katılan, aletlerini yüklenip Avrupa turuna çıkan Brewster; meraklısına birbirinden lezzetli kahve ürünleri sunarken, beri

yandan kahve yapım aşamasında çıkan seslerin canlı bir şekilde laptop'ta işlenmesiyle oluşan farklı bir konser veya ses deneyimi sunuyor. Kahveniz hazırlanırken kokusu burnunuza, sesleri kulağınıza geliyor.

Bildiğimiz kadarıyla Brewster ve kahve makinesi henüz buralara uğramış değil, bu nedenle Sergey Vasiliev'in kahve yapım sürecini enfes sesler eşliğinde sunan kısacık sanat belgeselini hayranlıkla izliyoruz. Şimdilerde Gezi direnişinin bir parçası olarak kahve zincirlerini ve AVM'leri protesto ederken; kentteki butik kafeleri, sahibinin zevkini yansıtan, bazıları adeta bir sanat eseri gibi hazırlanmış küçük mekanları da desteklemek lazım. Ancak böyle böyle bizden de James Brewster gibi kahve keyfine sanat ve estetik katan güzel deliler çıkabilir. Uluslararası sermayeyi değil hayatı güzelleştiren delileri desteklemekte fayda var.

#direnbutikcafe

ACISIYLA,

TATLISIYLA,

EKŞİSİYLE

Ekşi Sinema
www.eksisinema.com

1- "Demokrasiyi savunuyorum"

Memet Ali Alabora, Gezi Parkı Direnişi sonrası sistematik biçimde hedef gösterilmeye devam ediyor. Tabii bu kadar hedef gösterilme sonrası tehditler de gelmeye başlamış. Alabora, en sonunda bir açıklamaya yaptı, "Ben savaş karşıtı, doğa savunucusu, ifade özgürlüğünü ve demokrasiyi savunan ve her fırsatta her türlü darbeye karşı olduğunu dile getiren bir sanatçıyım" dedi. Sahi demokrasiyi savunmak ne zamandan beri suç oldu!

2- Geçmiş olsun Ayla Algan

Oyuncu Ayla Algan'ın da biber gazı kurbanı olduğunu hafta içi öğrendik. Kaburgaları kırılmış, "Geçmiş olsun" der, acil şifalar dileriz. Malum o "Karanlıkta Uyananlar"ın Fadime'si. Hatırlarsanız filmi, grev kararı alınınca mahalleye haber vermek

Fadime'ye düşer. Fadime'nin o anki coşkusu ve direnme gücünün, Gezi Ruhu'nun yakın akrabası olmadığını kim söyleyebilir!

3- İlham veren müezzin

"Takva", dindarların parayla olan ilişkisini ele alıyordu. Hani gün gelir dindarların iktidarla olan ilişkisini konu alan bir film çekilirse, iyi karakter olarak Bezmi Alem Valide Sultan Camisi'nin müezzini Fuat Yıldırım'dan ilham alınabilir. İktidara karşı dik duruş nedir, herkese gösteriyor.

4- 'Dış mihrak' bulundu: Hollywood!

Susan Sarandon, Russell Crowe, Tilda Swinton, Bruce Willis gibi oyuncular Gezi Parkı Direnişi'ne

destek verdiler. Kimisi polis şiddetini kınadı, kimisi ifade özgürlüğünün kısıtlanmasını eleştirdi. Ne hadlerine bize ayar vermek! Kimse üzerinde durmuyor ama Hollywood tam bir dış mihrak!

5- Filmler hayatı doğruluyor!

Ethem Sarısülük'ün polis kurşunuyla öldürdüğünün videosu ortada. Herkes izledi. Ama katil zanlısı polis Ahmet Ş. serbest. Son gelen haberlere göre olayın tanığı da tutuklanmış. Adaletin çöktüğünün resmi işte... Lakin biri 1966, diğeri 1981 yapımı iki film, Antonioni'nin "Cinayeti Gördüm"ü (Blowup) ve Brian De Palma'nın "Patlama"sı (Blow Out), 2013 Türkiye'sindeki hayatı nasıl doğruluyor, inanılır gibi değil!

ROCK FM 94.5

7. CADDE

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER ÇARŞAMBA 00.00 / 02.00 ARASI
94.5 ROCK FM'DE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“ BEN ASLA KAMERANIN VİZÖRÜNDEN BAKMAM. BUNA KARŞILIK, KAMERAMAN, AKTÖRLERİN ÇEVRESİNDE BOŞLUK İSTEMEDİĞİMİ VE HER SAHNE İÇİN DAHA ÖNCEDEN DÜZENLENEN PLANI TAM OLARAK İZLEMESİ GEREKTİĞİNİ ÇOK İYİ BİLİR. ”

Alfred Hitchcock